

DE DWERG-MUSKUSDIEREN. (*Tragulidae.*)

De Dwerf-Muskusdieren behooren tot de sierlijkste, kleinste herkauwende en tweehoevige dieren. Vroeger rekende men ze tot het geslacht *Moschus* (Muskusdieren), dat in een zak aan den onderbuik de zelfstandigheid afzet, waaruit de muskus-parfum wordt bereid. De Dwerf-muskusdieren kenmerken zich door hunne geringe grootte, door het gemis van horens en door de aanwezigheid van zware hoektanden bij de mannetjes in den bovenkaak, die zóó lang zijn dat zij tot onder de kin reiken. De vorm is die van het hert. Zij hebben kleine muskuslieren en missen ook de traangroeven der herten.

Wij vermelden hiervan:

DE KANTJIL.

Tragulus Kançhil, Raff. *Tragulus pygmaeus*, Br. *Moschus Javanicus*, Linn.

De Kantjil is een sierlijk, elegant diertje, dat den vorm van een ree heeft. Het lichaam is niet grooter dan dat van een konijn, ongeveer 45 c.M. lang, waarvan slechts 4 c.M. op den staart komt, de schofhoogte bedraagt 20, de kruishoogte 22 c.M.

Het fijne haar is aan den kop roodachtig vaal, aan de zijden lichter, op de kruin donker, bijna zwart, aan de bovenzijde van het lichaam roodachtig geelbruin, langs den rug sterk met zwart gemengd, naar de zijden lichter, aan de bovenzijde van den hals wit gesprenkeld en aan de onderzijde wit. De volwassen mannetjes hebben in de bovenkaak sterk gekromde hoektanden, die ongeveer 3 c.M. buiten het tandvleesch naar beneden uitsteken. De pootjes zijn zeer fijn, bij den enkel niet dikker dan een potlood, de kleine fijne hoeven zijn lichtbruinachtig hoornkleurig.

Kantjil is de naam, waaronder dit diertje bij de Javanen bekend staat; de Maleiers noemen het *Padanlok*.

De Kantjil bewoont Java en, volgens dr. HAGEN, is hij ook op Sumatra in Deli menigvuldig. Hij komt het meest voor in bergachtige streken, doch ook in lage vlakke wildernissen. Hoog gelegen

bosschen bewoont hij het liefst aan den kant waar lager voorhout of tuinen zijn. Meestal leeft hij alleen, zeldzaam in paren. Hij is zeer vlug, maar wordt bij vervolging spoedig vermoeid en tracht zich zelf dan, door zich te verbergen onder struiken, onder hol liggende omgevallen boomstammen of tusschen de wortels van groote boomen, te redden. Overdag ligt hij rustig tusschen de dichte struiken te herkauwen en met de schemering gaat hij uit om zijn voedsel te zoeken, dat uit allerlei bladeren, kruiden, enz. bestaat.

Het vleesch is fijn en zacht maar heeft een zoetachtigen smaak, waarom het bij de Europeanen niet geliefd is. Zooveel te meer houden de inlanders er van, die deze diertjes, op de paden welke het gewoonlijk gebruikt en die als platgetreden in de wildernis gemakkelijk te herkennen zijn, met strikken vangen. Ook vangen zij ze in kuilen en met netten. In Deli worden zij bij geheele troepen gevangen, als plotseling overstromingen beginnen. De diertjes vluchten dan naar enkele hoog gelegen plaatsen, waar zij gemakkelijk gevangen worden.

In gevangenschap is de Kantjil zachtaardig en buitengewoon stil; hij kijkt met de groote verstandige oogen treurig rond, gebruikt weinig voedsel, houdt zich stil in een hoek gedrukt en sterft spoedig.

DE N A P U.

(*Tragulus napu*, Cuv.)

De Napu is wat grooter dan de Kantjil. Voor een volwassen wijfje geeft Dr. HAGEN op: geheele lengte 505 mM., lengte van den staart 105 mM., lengte der voorpooten 300 mM., der achterbeenen tot de knie 274 mM.

De Napu wordt door de Maleiers op Sumatra (Deli) *Blandoh*, door de Batta's *Bloeach* genoemd. Hij bewoont Sumatra en Borneo, waar hij het meest gezien wordt in vlakke waterrijke streken, doch evenzeer ook in de bergstreken.

In levenswijze en gewoonten komt hij volkomen overeen met den Kantjil.

J. HENDRIK VAN BALEN.